

Ennату Domingo Fusta d'eucaliptus cremada

Un relat sobre els orígens
i les identitats

Navoia

Fusta d'eucaliptus cremada

Un relat sobre els orígens i les identitats

Ennatu Domingo

Un testimoni impressionant i valent que desmunta tots els mites sobre l'adopció, els orígens i la identitat.

Un relat autobiogràfic en primera persona i un assaig polític que neix de la reflexió i l'experiència.

Fusta d'eucaliptus cremada ens capbussa en les vivències inoblidables d'una nena de set anys a l'Etiòpia rural de principis dels anys 2000 abans de ser adoptada per una família catalana. Ja d'adult, es continua preguntant el perquè de les condicions de vida de la població etiop rural de la qual ella va formar part de petita —especialment les de les dones—, a la vegada que analitza com es viu amb més d'una identitat i què significa perdre i recuperar la llengua de la infància.

La riquesa del testimoni de l'autora pot ajudar a desconstruir les visions paternalistes i euro centristes que encara imperen arreu, acostant el lector al nomadisme i fent-lo viatjar amb ella a través dels diferents nivells de narració.

És un d'aquells textos que es llegeixen d'una glopada; necessari i imprescindible per entendre el nostre món.

Ennatu Domingo. Va néixer a Etiòpia el 1966. Llicenciada en Ciències Polítiques per la Universitat de Kent a Canterbury (Anglaterra) i màster en Conflicte Internacional i Seguretat per la Universitat de Kent a Brussel·les (Bèlgica). Ha treballat com a becària a International Crisis Group (ICG), a la seu de Nairobi (Kenya); va obtenir una Beca Schuman per treballar al Departament d'Affers Exteriors del Parlament Europeu a Brussel·les, en l'àmbit de les relacions de la Unió Europea amb els països de l'Àfrica, el Carib i el Pacífic; i actualment és assistent de recerca del *think tank* European Center for Development Policy Management (ECDPM), a la seu de Maastricht (Holanda).

Fusta d'eucaliptus cremada és un homenatge a totes les dones i nenes que són el pilar de la nostra societat a les dues bandes del mar Mediterrani. És sobretot, un recordatori del fet que hem de donar les eines necessàries perquè les nenes puguin explotar el seu potencial.

Ennatu Domingo

"Els darrers anys, Europa ha anat canviant el seu discurs polític envers els països en desenvolupament. Ha fet un gran exercici d'autocrítica. D'altra banda, els països en vies de desenvolupament, la majoria a l'Àfrica, han començat a estar més segurs en les seves demandes, com per exemple demanant unes relacions polítiques més equilibrades amb Europa. Tot i això, i especialment mirant a les polítiques de migració, o bé de canvi climàtic, Europa imposa unes lleis discriminatòries. Un altre moviment interessant és el retorn de l'art i objectes africans que havien estat espoliats durant l'època colonial. Crec que encara queda molt per canviar de l'actitud d'Europa envers els països que va colonitzar."

"Hem tingut uns anys durs pel que fa a la lluita contra el racisme. El progrés que s'ha aconseguit és simbòlic. La Comissió Europea ha obert la primera posició de treball de coordinador per a l'antiracisme, i cada cop veiem més l'accés d'immigrants o afro descendents als parlaments d'arreu d'Europa. Els nostres líders i institucions no s'han pres seriosament el racisme a Europa, especialment països com França o Bèlgica, que gestionen el racisme, però no hi posen cap solució. Estem fent el mínim."

"Avui el repte és una crisi sanitària i migratòria i demà seran altres reptes. Crec que el que ens dicta el tipus de relació entre Europa, amb un passat colonial important, i altres zones del món en vies de desenvolupament és com es responen aquests reptes. Els darrers anys hem vist un creixent debat sobre la descolonització del coneixement i de les ajudes humanitàries (processos en si bastant racistes), la integració del continent africà en fòrums globals pel repte del canvi climàtic... Aquest llibre està al centre d'aquest debat: jo afirmo que el continent africà hauria de ser representat i tenir més veu als fòrums internacionals."

Fusta d'eucaliptus cremada una reflexió política,
històrica i socioeconòmica que traspasa fronteres

Fragment de llibre

Vam marxar de Dansha cap a Wereta en un autobús ple de gom a gom, on hi feia molta calor i se sentia una intensa olor de suor. L'aire era dens, costava respirar. La carretera de terra seca era estreta i cada cop que ens creuàvem amb un altre vehicle semblava que haguéssim de sortir-ne. Hi havia molts clots i el conductor havia de frenar constantment per esquivar-los si no volia bolcar. L'autobús es movia com un vaixell al mig de l'oceà en una tempesta. Jo anava asseguda al costat de la finestra, amb el meu germà petit a la falda; tenia set anys i ell tres, però no em pesava gens. El Mikaele tenia molta febre i estava tan feble que ja ni plorava. Encara que hagués plorat de set o de gana, no li hauria pogut donar res. Ja ens havíem acabat el *dabo** i no ens quedava aigua.

No portàvem cap equipatge, només uns quants *birrs*, tot el que teníem ho dúiem posat. Malgrat que el vidre estava força brut, podia anar mirant el paisatge pla que anàvem deixant enrere. Encara estàvem a l'estació seca, però entràvem a la zona més verda, humida i muntanyosa d'Etiòpia. De tant en tant avançàvem un carro tirat per un cavall, un grup de dones carregades amb farcells al cap plens de verdures o sota un paraigües, protegint-se del sol, caminant al costat de la carretera. Els bonys i els sotrats imprevistos em feien picar amb el front contra el vidre. De sobte, de reüll vaig veure un professor de l'escola de Dansha entre els passatgers. Només havia anat un dia a l'escola, un únic dia a la meva vida, i segurament no em reconeixeria però, per si un cas, em vaig tapar la cara amb la meva *netela* de cotó blanc i vaig abraçar fort el Mikaele contra el meu pit. No volia que em preguntés com estava la meva mare. Que no es veia que estava molt malament? La Yamrot, asseguda al meu costat, havia vomitat feia poc al mig del passadís de l'autobús i la gent del nostre voltant ens mirava amb fàstic. Tossia molt i la seva *netela* estava plena de taques de sang. Ningú havia fet cap gest per ajudar-nos. En aquell moment la seva ajuda tampoc hauria servit de molt, l'estat de la Yamrot semblava irreversible. L'autobús anava a Gondar. Jo sabia que des de Dansha fins a Wereta es trigava dos dies i que Gondar era a mig camí. Potser hauríem de tornar a passar la nit a la parada de l'autobús per esperar el següent. Però el que no sabia era que aquella carretera polsegosa em portaria cap a un horitzó impossible d'imaginar aleshores.

[...]

Ara, si tanco els ulls, sigui on sigui, encara puc sentir l'olor de fusta d'eucaliptus cremada. La mateixa que olorava la nena de l'autobús. El dia que aquesta olor també sigui un record llunyà per a moltes altres nenes etiòps voldrà dir que haurem avançat. Significarà que s'haurà assolit l'accés a l'electricitat a totes les zones rurals d'Etiòpia. Que aquest pes sobre les nenes i les dones del camp per tirar endavant les seves famílies, la seva comunitat i, per tant, el seu país, a base de carregar fusta i bidons d'aigua a l'esquena, d'un poblat a un altre, serà més lleuger. La lleugeresa ens farà avançar.

Fusta d'eucaliptus cremada

Un relat sobre els orígens i les identitats

Ennatu Domingo

Pàgines: 168

PVP 18.00 €

ISBN: 978-84-19179-13-5

Editorial: [Navona](#)